

болгарскій, болгаре юрукопомачки, неучены, суевѣрны, непостояны вртоверны лажливи, богобоязливи, християне, но достойни за велика жалость; болгарскій служатъ въ црковъ Богу. — Тиквешаны (това е едно окружіе сосъ много богати села, вси Болгаре), Болгаре юрукопомачи, излишно неучены, дробивѣрци, непостояны, суевѣрцы, издайници, отвечъ прелещены, ни тамо ни вамо, Богъ да ги помилуе, а мы да ги сожалиме. — Струмица градъ Болгарскій, отвечъ неучены, изгубены, непостояны Болгаре, болгарскій отнюдь ни Господи помилуй не знаятъ да речать; они са Болгаре юрукопомачи, сосъ греческа литература са погрузены, и Богъ и царь да ги помилуе, и да ги сожали! — Дорянь, Кукушъ, преку Вардаръ Водень, Меглень, Вардаръ Ениче, Солунъ и пр. Совсемъ ни Болгаре ни греци, ни турцы, можеме да речеме Болгаре изгубены, именуемый трчаще, тако се зовагъ, защо кога говоратъ трчатъ много смѣшно во языка; нихъ тамошнихъ священниковъ ги лажатъ, че отъ греческа книга друга на света нема... Азъ сумъ прошеталъ низъ вси овии градове и села и паланки на 1846 г. августа 12 до септатря 8 и все сумъ испитувалъ двойно, щомъ знати буду како ся владаятъ, и како живѣять: но во Дорянь архіерея чу и ме призва, сосъ овии речи ме изгони: „Бенъ бакаирѣмъ ничинъ сенъ гелмишгънъ, на анакатонисъ бу Бугарларъ, бу геже рѣзънленъ гидесунъ.“¹⁾

„Азъ му се поклонихъ, с'Богомъ во една ноцъ у Водень отидохъ. За това сладкій брате, мучно е западна Болгарія за много години да ся просвети“.

1852 г.

№ 148. **Марковъ монастырь при Скопје.**

Прѣвъ 1852 год. монашествово на монастыря Св. Димитъръ при Скопје, наричанъ още Марковъ монастырь, се отнесло съ просба до Александра Екзарха въ Цариградъ за помощъ. Монаситѣ тамъ издаватъ българската си народность. Писмото, което се пази въ Етнографския музей въ София, инв. № 5080, почва съ слѣднитѣ думи:

¹⁾ „Азъ виждамъ за що си дошгълъ — да разбѣркашъ умоветѣ на тия българии... Още тая ноцъ почтено да си отидешъ!“